

МАРТИНОВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ,
к.ю.н., доцент кафедри адміністративного
права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНУ «ПУБЛІЧНИЙ ІНТЕРЕС» ЯК КРИТЕРІЮ КЛАСИФІКАЦІЇ ДОЗВІЛЬНИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ

Процес осмислення правової природи дозвільної системи нерозривно пов'язаний з виявленням загальних класифікаційних критеріїв для всіх видів дозвільної діяльності. Дана класифікація необхідна для вирішення наступних завдань:

- виявлення публічного інтересу і диференціація його функціональних рівнів, що реалізуються за допомогою дозвільної системи;
- визначення видової приналежності суб'єктів і об'єктів дозвільної системи;
- визначення доцільності застосування дозвільної процедури до того чи іншого дозвільного виду діяльності, виходячи з виявлених класифікаційних критеріїв.

Термін «інтерес» є предметом дослідження багатьох наук: філософії, соціології, психології, економічної теорії, правознавства. Це поняття відноситься до числа фундаментальних, його важко охопити однією загальною дефініцією. З точки зору філософської та соціологічної наук – об'єктивне ставлення соціальних суб'єктів (індивіда, групи, суспільства) до явищ і предметів навколишньої дійсності, обумовлене положенням цих суб'єктів і включає в себе їх соціальні потреби та шляхи і засоби їх задоволення.

Безсумнівно можна стверджувати про наявність певного кола інтересів суспільства, що мають певну видову приналежність і які, стосовно до нашого

дослідження, можуть бути покладені в основу первинної класифікації дозвільних видів діяльності.

Така класифікація дозволить сконструювати правову модель дозвільної діяльності, найбільш чітко визначальну доцільність віднесення тих чи інших видів діяльності до дозвільних.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про основи національної безпеки» «національна безпека – захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави...», а «національні інтереси – життєво важливі матеріальні, інтелектуальні і духовні цінності Українського народу як носія суверенітету і єдиного джерела влади в Україні, визначальні потреби суспільства і держави, реалізація яких гарантує державний суверенітет України та її прогресивний розвиток». Таким чином, охорона прав і законних інтересів, здоров'я громадян, забезпечення оборони і безпеки держави за своїм змістом являє собою діяльність по забезпеченню безпеки.

Відповідно до статті 4 зазначеного Закону, об'єктами національної безпеки є: людина і громадянин – їхні конституційні права і свободи; суспільство – його духовні, морально-етичні, культурні, історичні, інтелектуальні та матеріальні цінності, інформаційне і навколишнє природне середовище і природні ресурси; держава – її конституційний лад, суверенітет, територіальна цілісність і недоторканність.

Таким чином, головна мета дозвільної системи – забезпечення безпеки громадян, суспільства та держави. Дозвільна система як засіб забезпечення безпеки пов'язана з соціальною діяльністю людей, але не з будь-якою діяльністю, а лише з тією, що потенційно несе в собі загрозу життєво важливим інтересам особистості, суспільства та держави. Потенційність загрози може бути пов'язана, як з небезпечним характером самої діяльності, так і з ставленням суб'єкта діяльності до порядку і процедур її здійснення. Якщо суб'єкт здійснює діяльність з порушенням встановлених правил, то дозвільна система в якості обов'язкового елемента повинна включати в себе наявність

заборони. Для подолання заборони та продовження відповідної діяльності необхідно отримати спеціальний дозвіл.

Відсутність законодавчого закріплення цілей і завдань, покладених на зазначений інститут, на наш погляд являє собою недолік в законодавстві, оскільки дає можливість неоднозначного трактування цих положень як з боку держави, так і з боку господарюючого суб'єкта – підприємця.

**МЕХ ЮЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА,
к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого**

ФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ В УКРАЇНІ

Сьогодні за обсягом реалізованих завдань правоохоронного характеру міліція виступає найбільшим органом виконавчої влади, а тому форми діяльності, функції та методи цього органу виступають пріоритетним напрямом поліцейстики. Актуальність обраного питання обумовлюється і роллю міліції, характером виконуваних завдань, серед яких – забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів; запобігання правопорушенням та їх припинення; охорона і забезпечення громадського порядку; виявлення кримінальних правопорушень; участь у розкритті кримінальних правопорушень та розшуку осіб, які їх вчинили, у порядку, передбаченому кримінальним процесуальним законодавством; забезпечення безпеки дорожнього руху; захист власності від злочинних та кримінально протиправних посягань; виконання адміністративних стягнень; участь у поданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння у межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків.